

Escola Nausica

Artículo 1 PARA AMAR

La llegendada de DIANA

- Avi, m'encanta passejar amb tu. Recordo quan per primer cop vaig ensumar la boira, i em vas ensenyar el pont de pedra que uneix aquests dos pobles.... Ah! I també un dia quan, per sentir la fredor de l'aigua, et van caure les ulleres al llac!!!...
- I tant! És un llac molt especial...

Mentre avi i nét parlen dels seus records i sensacions en la intimitat, a les voreres del llac va apareixent un munt de gent. S'esforcen en tirar pedres a l'aigua. Sembla que facin un concurs. El seu propòsit és aconseguir arribar al vell mig del llac. Tots saben el què això significa. La imatge ideal, la imatge somiada.

- Mira, tota aquesta gent segueix una tradició que es repeteix any rere any per aquestes dates.
- En el llac?
- Sí, en el nostre estimat llac.
- El llac de Diana! – diu el nét, clavant els ulls desperts al centre del llac com si acabés d'entendre el perquè de tot plegat
 - Avi, explica'm, digues el que encara mai m'has dit, que ara ja sóc gran!
- Fa molt de temps, aquí mateix, es va viure un fet molt emocionant. Estàs segur que vols que segueixi? – a l'avi li agrada veure com el seu nét vibra d'emoció, el troba tan vital, tan despert, tan viu...com quan ell tenia la seva edat.

El nen, ben nerviós, para l'orella i queda immòbil per no perdre's ni un detall. L'avi, sota l'atenta mirada del nen, agafa una pedra i fent un gran esforç la llença al centre del llac.

- Renoi! Gairebé em quedo clavat! Ja no tinc 12 anys, me cago en l'ou! Mira, mira l'aigua, forma un dibuix, ho veus?
- Formen una diana! Quina passada!!! – i abraça a l'avi emocionat.
- Diana també era el nom d'una noia que es convertí un dia en llegenda. T'explico la història?
- Em moro de ganes!!!

“Fa molt i molt de temps, aquí, en aquestes mateixes terres que et veuran créixer, hi vivien dos pobles diferents.

En una tribu, tots els individus eren caçadors i tenien una taca al coll. Quan naixien el primer que miraven tots i cadascun del grup era que la taca que els feia especials estigués en el seu lloc. Podia ser més gran, més petita, fosca o clara, però la marca els feia pertànyer al clan. Així celebraven, cantant i ballant al voltant del foc, la vinguda d'un nou membre. Era una tradició immutable.

Un dia de lluna plena, va néixer una nena sota l'atenta mirada del seu pare. Quan li va mirar el coll per primera vegada, el caçador va fer un salt. Va reconèixer amb sorpresa la marca d'una diana; tenia la forma de cercles perfectes i es podien reconèixer des dels més petits fins als més grans. El pare, llavors, li va posar un nom honorífic pel clan: Diana, obtenint una inclinació de cap, com a senyal de mut assentiment de tots i cadascun dels membres.

En l'altra tribu, naixien tots sense cap senyal. Eren recol·lectors. Aquella mateixa nit, també va néixer un nen, el naixement del qual no va omplir el poblat ni de celebració ni d'admiració. En sentir la fredor de l'ambient, el nen plorà, mentre queien del cel les primeres pluges de la tardor.

Les dues tribus no es volien relacionar, mai s'havien intentat comunicar, ni gestos, ni paraules. És més, sentien desconfiança i por entre elles. S'ha de ser valent i confiat per no sentir por, i aquestes virtuts no caracteritzaven als caps respectius de cada poblat. Quan es naixia en un grup, havies de restar en aquell grup i prou, mai es podia formar part de l'altre. Les normes eren les normes i tothom era obedient i poruc. Els crits i senyals de rebuig quan es veien de lluny era el màxim que s'havien manifestat...El que fa la por!

Quan ja havien passat dotze primaveres, Diana va allunyar-se del poble, seguint una llebre. Corria molt, i sense poder-ho evitar, va caure en una trampa. Cridava demanant ajut, però no la sentia ningú.

Cap al tard, de sobte, va aparèixer un noi. Diana mirà a contrallum. Era molt més alt que ella, els seus músculs eren febles, les seves cames primes i escanyolides. Les seves robes portaven bosses per a guardar coses. No portava arc ni fletxes. Segur que era un recol·lector! Mai no n'havia vist cap de tan a prop.

Ell li oferí la mà per a treure-la de la trampa. Llavors el tocà i, en sentir la seva escalfor, es deixà estirar. Quan van ser tots dos junts, es van mirar als ulls i van sentir com unes papallones es movien al seu interior. Era insòlit. En lloc d'esporguida se sentia feliç.

Des d'aquell instant només tenien ulls per a ells dos. No volien pensar en si allò contrariava als clans. L'únic que volia Diana era restar al costat del noi per sempre més, i aquest, per la seva banda, volia caminar al costat de Diana per tota l'eternitat. Dos cossos i un sol camí per a compartir-ho tot. Sentien tan igual, sent tan diferents! S'havien enamorat!

Artículo 1 *para amar*

Todos los seres humanos nacen libres *para amar...*

Durant molt de temps es van estar trobant d'amagat sota la nit fosca, però l'amor que sentien era intens, apassionat i màgic. Se sentien tan forts que es van veure capaços de tot i més.

e iguales ***para amar...***

Es veien sempre allà on la llebre els havia portat. No volien pensar en si allò contrariava als clans.

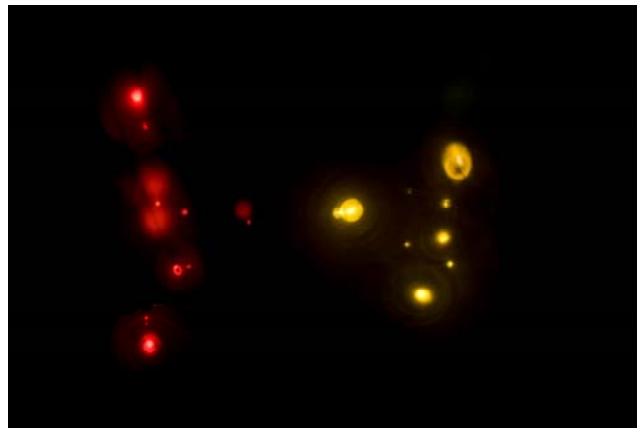
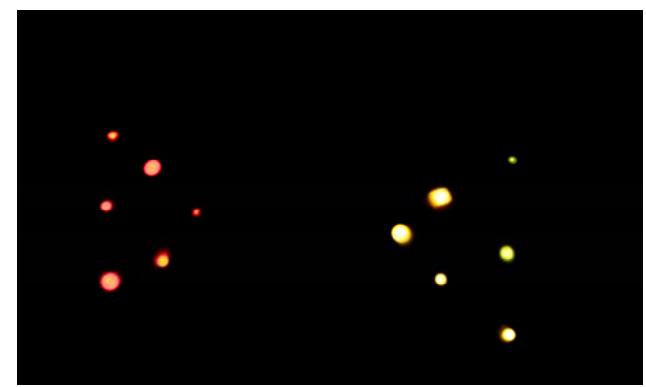
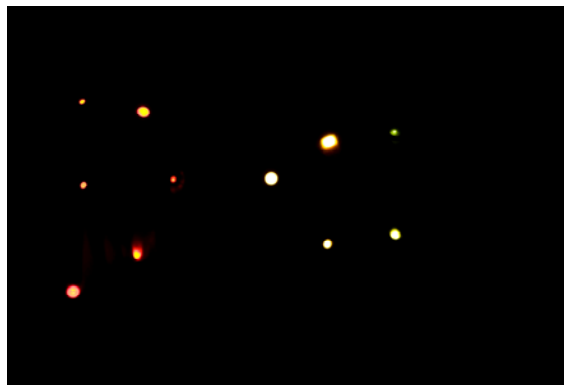
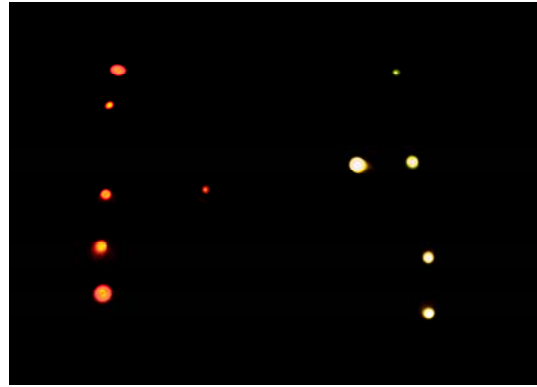
“Quan es naixia en un grup, havies de restar en aquell grup i prou, mai es podia formar part de l'altre.”

Però, amb el temps, es van cansar d'anar d'amagat.

en dignidad y derechos ***para amar...***

“Les dues tribus no es volien relacionar, mai s’havien intentat comunicar, ni gestos, ni paraules.”

dotados como están de razón y conciencia... ***para amar...***

Diana va pensar que per a poder ser acceptada en el clan dels recol·lectors, necessitava fer-se treure la seva taca del coll. Era molt perillós, però estava decidida a fer-ho.

+

Va anar a buscar un bruixot que vivia als afores del poble. La taca era tan profunda que li va arrencar fins i tot la vida. Es dessagnà i, sobtadament, va morir.

Al mateix temps el noi va pensar fer-se una marca al coll. Va elaborar un tint vegetal, sense saber que allò li produiria una greu malaltia. El noi, una mica atordit, va anar a buscar la Diana. Quan la va trobar, morta, es va posar a cridar. Desesperat i mig embogit la va vetllar tres dies i tres nits al seu amagatall.

A trenc d'alba el noi també va morir.

El descobriment dels amants va commocionar profundament als dos poblats.

El pares es van sentir a punt de morir. Coneixien les tradicions del clan i es donaven la culpa pel delicte dels seus fills. Potser els hi havien deixat massa llibertat, o potser el greu problema és que no n'havien tingut mai !!!!!!!!!!!!!

Estaven de dol. Van demanar ajuda als esperits. Era una nit de lluna plena, tan plena com el dia en que van néixer el noi i Diana. Els núvols corrien pel cel, impulsats pels vents freds i, al seu pas, deixaven caure rauges d'aigua. L'aigua de pluja va apagar les últimes brases del foc. Llavors, els caps dels dos clans es van incorporar i es van acostar. L'abraçada que es van fer, era la mateixa abraçada que haguessin fet als seus fills que ja no tornarien mai. Van restar quiets, immòbils, fosos l'un amb l'altre, penedint-se eternament de creure's únics i millors que els altres.

deben comportarse fraternalmente los unos con los otros ***para amar***

Conscients de que els seus prejudicis els hi havien robat el que més volien, van decidir posar fi a aquell odi. Reunits en aquell punt mig entre els dos pobles i, entre plors i abraçades, van fer la pau.

Com a símbol d'un fet que no es podia repetir mai més, van fer un llac artificial allà on havien mort els enamorats. El van fer unint les aigües dels dos pobles.”

- Crec que ja ho he entès, avi - diu el nét amb un nus al coll. Vols dir, que aquest estany és un recordatori d'aquesta història d'amor.
- Sí, i si t'hi fixes, quan tires una pedra a l'aigua apareixen unes ones que s'estenen, es creuen i multipliquen. Però si aconseguixes encertar just al centre del llac, els cercles formen una gran diana, i tothom ho celebra.
- És un ritual molt bonic- diu el nen eixugant-se una llàgrima.
- Aquest cercle fa arribar el missatge de respecte i tolerància entre els dos pobles. L'esforç que hem de realitzar per aconseguir la diana al centre de l'estany, equival a l'esforç que hem de fer per a respectar aquests drets.

L'avi continua amb les seves explicacions, mentre el seu nét l'escolta amb molt d'interès. De tant en tant, ell també intenta tirar alguna pedra al centre.

De sobte, i com si es tractés d'una al·lucinació, el nen crida:

- Ostres avi!!! No pot ser!!!...mira.....és el que sembla???...no són les ulleres que havies perdut al llac???

L'avi les agafa i observa amb incredulitat. No s'ho pot creure...són les seves ulleres... i estan totalment intactes, després de tants anys... realment, és un llac màgic!!!

Para amar todos los seres humanos nacen libres e iguales
para amar en dignidad y derechos
para amar dotados como están de razón y conciencia

y para amar... deben comportarse fraternalmente los unos con los otros.

